

יאיר ניצני מרים גבה

חולצה אפורה

הסבנו את כל אלבומי התמונות הישנים בבית לדיגיטל. זה לימד אותי משהו טרי על החיים

הם מתעניינים רק בעצמם ומעבירים חלק גדול מהזמן בתיעוד עצמי, הם פחות מתחברים ללוק שלהם מרממים ובוכים בחדר הלידה.

התמונות הישנות יכולות לשמש אליבי עבור כל היל-דיים שמתלוננים שלא חובקו/טופלו/נאהבו/הולבשו מס-פיק: רואים אותם כשאתה מחליף להם חיתול, עושה להם אמבטיות או סוחב אותם על הגב בנחל עמוד ובעין גדי. לא ברור למה חשבנו שלצלם את הילדה נוספת על נרות העוגה זה רגע מכונן שחייבים להנציח מדי שנה, ולמה היכולת לכבות את כל הנרות בטייק אחד נחשבת להישג אנושי כביר שראוי לתיעוד.

הדירה הראשונה שלנו נראית בתמונות די מעופשת ומ-חורבנת, אבל אני עסוק עכשיו בלהצטער שבמקום לצלם כל כך הרבה, לא התעסקתי בלחטוך כסף ולקנות אותה, כי היום היא שווה פי שניים. גם מפתיע לגלות כמה מהחברים המצולמים נעלמו מחיי במשך השנים. חלקם עזבו את הארץ, ואת חלקם נפנתה או שאולי בעצם הם אלה שנפנפו אותי?

מעניין לשים לב דווקא למה שלא צולם, כי אם היית מראה את התמו-נות למישהו מכוכב אחר, הוא היה חושב שהחיים שלך מושלמים. הרי לא צולמו הריבים שלי עם ההורים, הפיהוקים או הכנת שיעורי הבית. ילדים בוכים דווקא מצולמים, אבל משום מה נעדרים צי-לומים של ההורים הבוכים. אין פקקים, אין צעקות על התחצפות ואין תמונה מהדרמה של תעודת השליש, עם חמשת השלילים שהבאת הביתה.

אין שום תמונה עם האהבה הנכזבת, כי היא לא ראתה אותך ממטה, ועכשיו, כשאתה מגלה אותה קשישה בפייסבוק, אתה תוהה אם הפסדת או שקרה לך נס. אפשר לראות תמונות שלך במסיבת סוף היסודי, רוקד ושותה משקה אלכוהולי, אבל לא תמצא תמונה שלך מקיא בסופה על המדרכה. אין גם תמונה של ההורים מחכים

ב-3 בלילה שהילדה תחזור בשלום מהמסיבה.

במשפחה המורחבת אתה מגלה תמונות של בנות מש-פחה שעשו מקצה שיפורים בשפתיים, בחוזה ובישבון, והיו מעדיפות שתגרוס את התמונות שלפני.

כל מי שהגיע בזמנו לחול-ל ימצא תמונה מקורית שבה הוא "מחזיק" את מגדל פיזה, או עומד בפות לירן חול-צה אפורה ליד מגדל אייפל או הניג בן בלונדון. אין בזה הרבה עניין, אלא אם כן הצטלמת ליד חומת ברלין או מגדלי התאומים, מקומות שעברו קצת שינוי עם השנים. בזמן שאני מעלעל בקבצים הדיגיטליים ומרוצה מהש-

דרוג הטכנולוגי שעשיתי, הקטנה בת ה-15 הודיעה שאני צריך לקחת אותה לפתח תמונות. מתברר שהטרנד החם אצל הצעירים הוא חזרה לפילם. דווקא הם, שיכולים לצלם במיליוני מגה פיקסלים עם פילטרים ואפקטים מכאן ועד עמק הסיליקון, מתגעגעים ללוק החם, המחוספס והמיוחד של הפילם, ולתחושת הבלתי נודע של צילום ללא מסך כסרט של 36 תמונות בלבד.

כשחזרתי, פתחתי את הבודיעם והתחלתי לחפש את מכונת הכתיבה הישנה ואוסף הבולים של סבתא.

● yairn@israelhayom.co.il

הישנים, עברנו למצב שבו אנחנו לא מסתכלים אף פעם בקבצים החדשים. אבל במוצ"ש האחרון, מתוך שעמום וניסיון להתחמק מביצוע מטלה אחרת, נכנסתי לקבצים והתחלתי להציץ בתמונות.

כצפוי, הצפייה מעלה הרהורים עמוקים בכל הקשור לעבר המפואר, לזמן שעבר ולכל מה שהשתנה בדרך. בניגוד למצב היום, פעם כשצילמת לא היה לך מושג מה בדיוק אתה עושה, ואת התוצאה ראית רק אחרי שבועיים. לפעמים האור לא היה טוב, הזווית מחורבנת, אין פוקוס וההבעה על הפנים לא משהו, שלא לדבר על הפרצוף של הילד כשאמא מעשנת לידו.

מצד שני, פעם היה עובר כל כך הרבה זמן מרגע הלחיצה עד שהתמונות יצאו מפיתוח, שגם אם בצילום נראית זועה, היה לך מספיק זמן לשדרג את המראה ולהוריד כמה קילו

השבוע הופעתי עם חבריי מלהקת תיסלם ברמת

ישי. קצת לפני ההופעה התעוררה בחדר ההלבשה התר-גשות גדולה כשהגיע לשם המגה סלב לירן, שכמו אצל האינדיאנים (נוצה כחולה, סוס לבן) שם משפחתו נגזר מפריט המאפיין אותו, חולצה אפורה.

למי מכם שאינו מכיר את לירן ואת פועלו, אספר שמי-דובר באדם שהתמחותו היא לצוץ בכל פעם שיש אירוע דרמטי שבו נוכחות מצלמות טלוויזיה (פיגוע, שריפה, סכסוך שכנים, מחאה חברתית) ולהתייצב מאחורי המ-רואיין, כשהוא לבוש תמיד בחולצה אפורה.

לירן לא עושה שום דבר מיוחד, שומר על פאסון בלי לנופף בידים, מבטו אפאטי, והוא לעולם לא פוצה את פיו, אבל מדובר בחולצה ששווה אלף מילים. להערכת הוזהירה, המשפט שלירן שמע יותר מכל במהלך חייו הוא כנראה

המשפט "שלום רפי" (לא מן הנמנע שבק-רוב כל מרואיין באירוע תקשורתי יתחיל את הראיון במשפט "שלום רפי ולירן").

אחד הסודות שלו הוא היכולת הבל-תי מוסברת שלו להגיע במהירות לכל זירת אירוע תקשורתית, למרות שככל הידוע, הוא מתנייד באוטובוסים ובט-רמפים. המהירות הזו מעלה את החשד שמכיוון שאנשים מבינים היום שאם לירן לא שם האירוע לא קיים, הם דואגים ליידע אותו מראש על כל התרחשות. אם, למשל, מישו מתכוון לדקור את שכנו על רקע סכסוך חניה, הוא לא יעשה את זה לפני שיוודא שלירן כבר נמצא בוירה.

מעבר לעובדה שהצטלמנו בכיף עם לירן האפור, כשאנחנו מקפידים כמונן להשאיר אותו ברקע כמו שהוא רגיל, שמתי לב שלא מעט אנשים מבקשים להצטלם איתו בנפרד. לירן הנדחף לס-לבס הוא כבר סלב בעצמו, ולא ירחק היום שמאחוריו כבר יידחף לפריים הרור הבא, "ליעד גופייה בוז".

במהלך ההופעה לירן עמד בשו-רה הראשונה, ולמראה פניו נטולי ההתלהבות החלטתי להקדיש לו את השיר שנראה לי מתאים יותר מכולם – "פרצופה של המדינה".

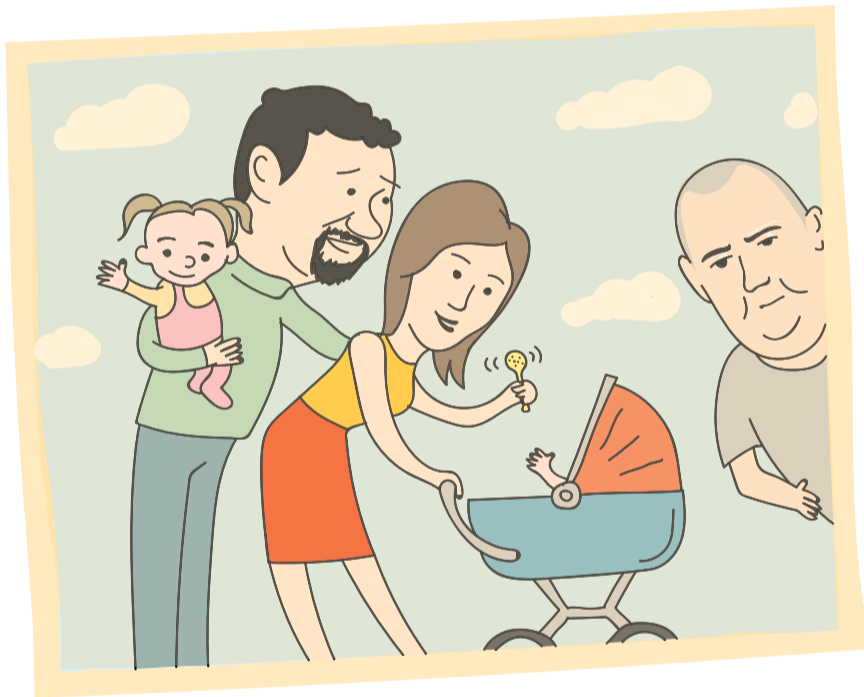
תודה, לירן, שאתה מזכיר לנו לשמור על פרופורציות, ואף פעם אל תחליף צבע.

האלבומים

לפני שנה, כשאלבומי התמונות הישנים של המשפחה הגיעו למצב של התפרקות וקריסת מערכות טוטאלית, תפסה הגברת הראשונה יוזמה ופנתה לחברת דיגיטציה בשם "סבתא סורקת". הם לקחו את כל האלבומים לסרי-קה והחזירו אותם בשקית, אחרי שסרקו את כל התמונות וצרכו אותן בקבצים דיגיטליים על דיסקים. היתרון הוא כמונן בנגישות וביכולת לשתף כל תמונה בווטסאפ עם הדרודה שגרה באוסטרליה.

מצד שני, אלבומי התמונות מככבים ככל שבעה, ולהי-שאיר במקומם על השולחן אייפרים עשוי להיות קצת יקר, וגם מאתגר טכנולוגית עבור המנחמים המבוגרים.

המעבר לפורמט דיגיטלי התגלה כצעד מהפכני: במ-קום המצב הקודם, שבו אף פעם לא הסתכלנו באלבומים

איור: טל לזר

עד שהתמונה יוצאת, ואז היו אומרים לך "אתה נראה הרבה יותר טוב במציאות". מהתמונות מתקופת הרווקות אתה יכול ללמוד על האקסים של בן/בת הזוג, לתחקר אותן/ה על כל מיני טיפוסים שהוכחו בתוקף, ואם זה לא בא לך טוב, עם הטכנולוגיה של היום אתה אפילו יכול להחליף את הראש של האקס בראש שלך.

בתקופת הזוגיות טרום הילדים אתה מזהה אצלך ואצל אהובתך אנרגיה מתפרצת, אהבה לוהטת, בלי שום סימן לתשישות ולעייניים האדומות שיגיעו עוד רגע עם הילד הראשון.

מי מאיתנו שבמהלך השנים איבדו את היקר להם מכל – השיער – יכולים להבחין דרך התמונות בכל שלבי האובי-דן, מהנסיגה האיטית, דרך ההכחשה, ההסתרה והרמייה, ועד הכניעה לקרחת. למולנו, הטכנולוגיה מאפשרת היום לשפר רטרואקטיבית את מצבו של קו השיער, וגם את הגורה או את הגובה.

דרך התמונות אפשר לראות איך אני משמין יחד עם ההיריון של הגברת הראשונה, ואיך היא חוזרת למשקל המקורי שלה, בעוד אני נשאר לנצח בחודש שביעי. מתב-רר שילדים לא ממש מתים על הסדרה הזו. למרות שהיום